

komsten, og jeg har ikke faaet det Indtryk, at det skulde have haft særlig uheldig Indflydelse, at saa amnge er vedblevet at arbejde. Nogle Kvinder har sagt, det var overordentlig drøjt, mens andre mener, de havde det bedst, saalænge de arbejdede.

Det viste sig, at af mine 553 Tilfælde var der ikke mindre end 95, der var begyndt paa Arbejdet igen inden de foreskrevne 4 Uger, og deraf var der kun 5, der havde Lægeattest. Udenfor København stiller Forholdet sig ganske anderledes; der er kun 10 af de 347, der er gaaet i Arbejde inden de 4 Ugers Forløb. - I Perioden 4-6 Uger er der her i København af dem, jeg har undersøgt, 102 til gaaet i Arbejde, mens langt over Halvdelen først er gaaet efter de 6 Ugers Forløb. Paa dette Punkt er det nogenlunde ens ude i Provinsen.

Vi har ogsaa søgt oplysning, hvorvidt Arbejdets Genoptagelse har haft Indflydelse paa Amningens Varighed. Det er jo ikke alene for Moderens Skyld, hun ikke maa gaa paa Arbejde, men ogsaa for Barnets.

Man kan da ikke nægte, at der synes at være ret store Tal for at ophøre med Diegivningen paa samme Tid, som der er store Tal for at gaa i Arbejde igen. Der synes at være en Sammenhæng mellem Arbejdets Genoptagelse og Diegivningens Ophør. Paa den anden Side er Tallene overordentlig spredt, saaledes at man finder alle mulige Tilfælde. Kvinder, der slet ikke har ammet, gaar sent i Arbejde, andre, der har ammet meget længe, er begyndt tidligt o.s.v. Fra Provinsens Vedkommende ligger Forholdet noget anderledes. Der er det mere almindeligt at fortsætte Amningen. Men det ligger i Forholdene. I København kommer man mere og mere ind paa de korte Hvilepavser, kun halve Timer, for da Folk ofte har saa lang Vej, kan de dog ikke naa hjem. I Provinsen derimod bibeholder man de lange Pavser, saa Moderen ofte kan naa hjem og amme sit Barn. Jeg har ikke kunnet finde noget tydeligt Talbevis for, at der har betydet saa meget for Amningens Fortsættelse, om de er gaaet i Arbejde 4 eller 6 Uger efter Nedkomsten.

Jeg gav dem før en lille Skildring af, hvilke forskellige Adgange til Hjælp der var. - Fra Københavns Vedkommende er Adgangen til Fabrikhjælp brugt uendelig lidt. Af de 553 Tilfælde er der kun 24, der har faaet Fabrikhjælp; de fleste har faaet Sygekassehjælp, og der er mange Tilfælde af kombineret Hjælp.

Endnu mangler jeg at oplyse, hvorfor Kvinderne er gaaet i Arbejde før Tiden. De fleste giver til Svar, at de trængte til at tjene Pengene, andre var bange for at miste deres Plads, og en Del tog fat, fordi de følte sig raske.

Jeg vil slutte med, at jeg for min Del synes efter denne Undersøgelse, at jeg vilde være betænkelig ved at faa Forbudet mod Arbejde udvidet; men paa den anden Side synes jeg, at der burde være bedre Adgang til Understøttelse i de forskellige Perioder, og i den Tid, Forbudet varer, maa der være en særlig effektiv Understøttelse.

Formanden: Naar Fru Gloerfelt-Tarps Indledning maaske forekommer nogle for lang, vil jeg tage min Del af Ansvaret derfor, idet jeg har bedt Fru G.-T. gøre sin Redegørelse saa indgaaende som muligt, saa at den kan danne et godt Grundlag for Drøftelse af dette Spørgsmaal, som jeg ligesom tidligere henstiller til Distriktsformændene at behandle paa Distriktsmøderne.

Eli Møller takker Fru Gloerfelt-Tarp for den udmærkede Statistik, som der jo desværre ikke er Tid til at komme nærmere ind paa. Ønsker blot oplyst, hvorvidt den Hjælp, Kvinderne har Ret til efter Fødselen, bortfalder for de 90 Kvinders Vedkommende, der er gaaet i Arbejde før Tiden uden Lægeattest.

Kirsten Gloerfelt-Tarp svarer hertil, at de ikke kan faa Hjælp efter Fabrikloven, dersom de gaar i Arbejde; men Sygekassehjælpen og Børselsfærdsbidraget har intet med den Ting at gøre.

Marie Egeberg forespørger, om det ikke er D.K.s gamle Standpunkt, at vi holder paa Ret i Etnedet for Pligt.

Formanden har selv været af samme Mening; men efter hvad der gennem Udvalgets Arbejde er blevet oplyst, har D.K. ikke taget Stilling til Spørgsmaalet siden 1913, idet det Udkast, som i 1921 blev udarbejdet af et Udvalg desangaaende, aldrig er vedtaget af Fællesstyrelsen eller paa et Fællesmøde.